

undertiden vil være forbundet med betydeligt besvær at komme i forbindelse med dem, er der behov for at tillægge lokale myndigheder på de mindre steder notarbeføjelser. Der synes på forhånd ikke at kunne være tale om andre personer end kommunefogederne.

Det foreslås at tillægge landsdommeren ret til at godkende den enkelte kommunefoged som notar i tilfælde, hvor denne er særlig egnet og placeret på et sted, hvor der er langt til kredsdommer.

Kravet om skriftlighed og testators underskrift eller vedkendelse har ikke haft fast udbredelse tidligere. Da en del ældre personer på de mindre pladser måske vanskeligt vil kunne opfylde skrive- og læsekravene, bør det formentlig i en instruks understreges, at også læse- og skriveukyndiges testamenter skal opfylde betingelserne i §§ 12-18, således at indholdet af testamentet nedfældes på papiret og oplæses for testator, samt at denne eventuelt sætter et mærke under testamentet.

Til § 13.

Det foreslås at overlade den nærmere udformning af reglerne om notartestamente til landsdommeren. I Danmark hører området under justitsministeriet.

Til §§ 14-17.

Reglerne om vidnetestamente er overensstemmende med arvelovsudkastet af 1941, §§ 64-68 og svarer i store træk til gældende dansk ret, dog afviger § 17 fra dansk ret ved at tillade nødtestamente, ikke blot i tilfælde af „pludselig og betænkelig sygdom“, jfr. arveforordningens § 25, men også i „andet nødtilfælde“. Sådanne tilfælde er i dansk ret kun behandlet for så vidt angår testamente inden skibsborde eller oprettet af soldater i felten. Det er utvivlsomt en mangel i dansk ret, at man ikke har almindelige regler for nødtilfælde, f. eks. under naturkatastrofer eller ekspeditioner, og arvelovsudkastet af 1941 har da også en regel, som omfatter sådanne tilfælde, jfr. § 68. Når man for Grønlands vedkommende på dette punkt foreslår en udvidelse i forhold til gældende dansk ret, er det ud fra den betragtning, at der særlig i Grønland med dets spredte bebyggelse, de store øde strækninger og de tit farefulde og ensomme forhold, hvorunder beboerne færdes, og hvor skrivemateriale ofte kan mangle, kan være speciel brug for en ret til under en katastrofe at oprette gyldigt testamente.

Man har drøftet, om der i Grønland i modsætning til det øvrige Danmark skulle være behov for anerkendelse af det holografiske testamente, men har ikke ønsket at stille forslag herom.

Anfægtelse af testamente.

Til § 18.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med arveforordningens § 24, og regler herom findes i arvelovsudkastet af 1941, kapitel 12. Man har ikke fulgt udkastet, der i kapitel 12, § 69 bestemmer, at en formindsigelse mod et formløst testamente får dette til at falde.

I forhold til den nugældende opfattelse i Grønland vil reglen betyde en skærpelse af formkravene til testamenter. Protester mod testamenter er forekommet uhyre sjældent, og endnu sjældnere er et testamente blevet tilsidesat og i så fald kun på grund af materielle mangler, således i et enkelt tilfælde på grund af tvivl om ægtheden.

Båndlæggelse ved testamente.

Til § 19.

Bestemmelsen er overensstemmende med arveforordningens § 28. I arvelovsudkastet af 1941 findes regler herom i kapitel 14. Formålet med reglen er at beskytte sødsle arvinger derved, at midlerne sættes fast, således at der ikke kan disponeres over dem og ikke gøres kreditforfølgning. Man har ment, at båndlæggelsesinstituttet må medtages, selv om det er noget tungt og besværligt, da den fra Danmark udsendte del af befolkningen kan have en forventning om at kunne benytte det.

Båndlæggelse af arv er forekommet i enkelte tilfælde i grønlandsk praksis, hvor den båndlagte arv skulle indsættes i den grønlandske sparekasse. Den foreslåede bestemmelse er ganske kort en indførelse af instituttet, idet det anses for mest hensigtsmæssigt at overlade til praksis at skabe detaljeregler, der passer for grønlandske forhold.

Aftaler vedrørende arv og arveforskuud.

Til § 20.

Bestemmelsen om, at man ikke kan råde over ventendes arv eller andel i uskiftet bo, svarer til reglerne i arveforordningens § 14 og lov nr. 120 af 20. april 1926, § 13. I arvelovsudkastet af 1941 findes reglerne i kapitel 8, § 46.

Der har ikke udviklet sig nogen tilsvarende grønlandsk praksis på dette område.

Til § 21.

Bestemmelsen om arveafkald er i overensstemmelse med gældende dansk ret. I arvelovsudkastet af 1941 findes regler herom i kapitel 8, § 47.

Det er ofte forekommende i Grønland, at arvin-